

mitte ue pääwa loido peale, mis pärast pika und —
warem ehk iljem — sunno kiristo prao wahelt meid
tuleb aratama. — Üks silm, mis une ja laugude
latmata, waatab saa muro alla meie uinowa palge
peale, ja ühe Isa arm ei wõrdu wilus mulla kätliis
meist mitte ära. — Se rüüd, särk ja kate, misga
põrmust wõdetut osa haua sängi magama pannakse, ei
kesta kauaks, waid pudeneb enamiste warem kui kate,
alune, ega ole sellepärast tulewal hommilul mingi
lõsimist, waid seal nõutakse üksnes pulma-ülifonda
hingetse läest, kes kui pääsoke sügisel soema kohta

põgeneb, kui keha ja elo külma's lähawad. — Aga
sest ei tahtnud ma lugejale rääkida, waid lühidelt
ütelda, kuidas armas jutustus Ehwangeliumi seletusest
meid õhtul pikale wiiwitanud, et mööda läinud aega
enne tähele ei pannud, sunni kel üksiteistkümmene löi.

Wolken palus kül mind öösel senna jääda; õhto
oli pime kui kot ja sügisene tee pealegi nilbe ja porine,
aga mino nooruse lust ja julgus ei pannud neid
pisokest kinnitust mingiks, waid tänasin lahke pakumise
eest, palusin hobuse tallist tua ja walmistasin seda
maid minikule. Treppile astudes tõmbasin mantli
krae kulla ja palgede ümber, pistsin õlmad wöö alla,
kargasin sadulasse ja hakasin trap! trap! koro poole
minema. Toast tulles ei näinud silm ehitotsalt midagi,
kunni aega mööda pimedaga arjus ja teekoha ja
kraawide wahel selgest aratundis. Winge tuul wihistas
lagedal ümber tõrwade ja muda plaksatas saapa
ääri wasto ülesse.

Matuse aiast mööda sõites, mis rohlem werst
siin pool kirikut, pahemat kät tee ääres seisab, ei
puutunud midagi wõerast kuju mul silma, ehk kül
kestöö ligi oli ja mina üksi teed käisin. Tuule-oo
wihistas haudade üle ja lahistas puiest mahawarisenud
lehti koro, se oli lõik, ja ei olnud wistist ial suuremaid
liikumisi siin ega maial rahosloplites nähtud. Kust
rumal ebausku lori kodunt päritud, ehk kesse algmiselt
tühja jutu jalule sünnitanud, et mätarüpes puhkajad
kestöö rahosängidest wäljaastuwad ja rändama lähä
wad: seda ei tea mina mitte, aga mälestan selgest